

חולין לח

עניין: גבורות שמונים – שמונים תירצים על שאלה אחת

גבורות שמונים להגר"י ענגיל

ט) עי"ל צפשיטות עד"ז דמנחת סוטה הרי גז"כ הוא ואי דנילף משם י"ל דר"א זרי יוסי דזכחים הנ"ל צשיטתיה דאברה קאי דס"ל ציבמות (דף מ"ז ע"ב) דאין דנין אפשר משח"א מדמלריך מילה ועצילה צגר לעכז עש"ה וחצין וא"כ ה"ג כיון דמנחת סוטה ח"א לה שחבא צענין אחר זולת שלא יהיה לצעלים כחו לפגל דל"כ קרוב לוודאי שחפגל חס תהיה עמאה כדי שלא תומת ולא יהיה שם צירור לעולם והרי כל ענין המנחה הוא רק לצרר עון והרי עדיין לא יהיה צירור שאפילו לא תוצדק שמא פיגלה וקרוב לוודאי שפיגלה ואין שייכות להשקוטה כלל אחרי שצידה לצטל כל הפעולה ע"י שחפגל וכמוצן וא"כ הענין מכריח שלא יהיה לה כח לפגל ולא דמי לשאר קרבנות דאפשר שיוקרבו שפיר אף דיש כח לצעלים לפגל וא"כ הרי אין דנין אפשר משח"א ולק"מ:

כא) עי"ל דכר כתבתי צאות חי דמנחת י"ל דבאמת הרי נסתפקו החוכם בחולין (דף ל"ט ע"א) ד"ה חלא ובכמה דוכתי אי פיגול הוא רק צדיבור או גם צמחשבה וכנה אי נימא דאין פיגול רק צדיבור ח"כ הא לק"מ מסוטה דהא היו יכולים להעמיד עדים על גבה כל שעת הקרבת המנחה שאם חפגל ישמעו [ואפ"י] נימא דגם

לט) עי"ל עד"ז דנהה כל ענין הצירור שמנחה הסוטה מצררת העון וצודקת את הסוטה צבר כתבתי מזה דהוא מפאת דהקרנן הרי עניינו התקרבות לגבוה שהאדם עולה ומתקרב לגבוה יתצרך צהצחת הקרנן אליו [ודורשי הטעמים צראשונים ז"ל כתבו כי הקרנן איננו הקרבת הצהמה לצד רק הקרבת האדם עצמו שהוא עצמו קרב ע"י המעשה הנעשית מעין דוגמא צהקרנן וזכו אדם כי יקריב מכס שמקריב את עצמו ממש וכנודע צדריהם ז"ל ועיין **וע"ב** נראה ג"כ דרך חס יש שאר פסול צהמנחה אז הרי אינו קרבן כלל ואין מקרבת עצמה כלל דה"ל כאלו אין מציאה מנחה כלל משח"כ צפסול פיגול כיון שצפיגול יש ג"כ הרגלה שמתקבל הקרנן וחל עליו נין הפיגול חס צזאח"ז או צצ"א וע"כ כיון שעכ"פ הקרנן מתקבל הרי יש צהמנחה התקרבות לגבוה וכיון שהיא עמאה היא נדחית ממילה ומתה ממש כמו צמנחה כשירה צלי שום חילוק כיון דגם צכשירה אין המיתה רק שצהתקרבה לגבוה צהיותה צלתי ראווה נדחית והיא מיתתה ח"כ גם צפיגול אחרי שיש צו הרגלה הרי יש צו ג"כ הדצר הזה התקרבות לגבוה ונדחית ג"כ צהיותה צלתי ראווה ונעשה זה הענין ממש כמו צמנחה כשירה ודו"ק היטב מאוד [ודע דיש להצין טיב טעם

ה) עי"ל דכסוטה הרי גז"כ הוא דאין הסוטה יכולה לפגל ואף דאין מצוה צכתוב מ"מ הרי הענין צעלמו מכריח היות כונת החורה כך דל"כ הרי כל מעשה ההשקאה פועל צטל אחרי שהיא יכולה לפגל המנחה ולא יצדקה המיט וא"כ הרי גז"כ הוא שם שאין יכולה לפגל והקושיא צהכרח רק דנילף משם גם לעלמא דאין צעלים מפגליו זה יש ליישב צפשיטות עפ"י המצוה צש"ס מנחות (דף ה' ע"ב) שאין מחשבה מועלת חלא צמי שראוי לעצודה וצדצר

ה) עי"ל דכסוטה הרי גז"כ הוא דאין הסוטה יכולה לפגל ואף דאין מצוה צכתוב מ"מ הרי הענין צעלמו מכריח היות כונת החורה כך דל"כ הרי כל מעשה ההשקאה פועל צטל אחרי שהיא יכולה לפגל המנחה ולא יצדקה המיט וא"כ הרי גז"כ הוא שם שאין יכולה לפגל והקושיא צהכרח רק דנילף משם גם לעלמא דאין צעלים מפגליו זה יש ליישב צפשיטות עפ"י המצוה צש"ס מנחות (דף ה' ע"ב) שאין מחשבה מועלת חלא צמי שראוי לעצודה וצדצר הראוי לעצודה כ"י צמי שראוי לעצודה לאפקוי כהן צע"מ וצדצר הראוי לעצודה לאפקוי מנחת העומר דלא חייא חידוש הוא וצרש"י שם פירש חידוש הוא צמה שצאה מן השעורים משח"כ צשום מנחה והקשה שם רש"י ע"ז דהא גם מנחת סוטה צאה מן השעורים וא"כ מאי חידושא ותי דשל סוטה צאה קמה ושל עומר גרש ואכתי היא יחידה שאין דוגמתה ולכן השיצה חידוש עש"ה ולפי"ז הנה גם מנחת סוטה השיצה חידוש כיון דגם היא של שעורים וצאה קמה וגם היא יחידית שאין דוגמתה ועיין חולין (דף ס"ד ע"א) חוד"ה שאם ריקמה דכתבי ז"ל ואע"ג דהשתחא איכא חרתי דלתי מחי ושרו כמו חלב וצלים מ"מ חשיב לכו חידוש שפיר משום דאין שניהן צאין מן החי צענין אחד עכ"ל וא"כ ה"ג מנחת עומר וסוטה שניהם חשיבי חידוש מפאת היותם של שעורין כיון דאין שניהן שוין וצאין צענין אחד דזו צאה קמה וזו גרש וכמוצן:

ח) שמעתי מקשים לר"א זרי יוסי דס"ל צזכחים (דף מ"ז ע"א) דצעלים מפגליו ח"כ הרי כל סוטה היתה יכולה לפגל מנחתה ושוב לא תוצדק. ונראה ליישב עפ"י המצוה צזכחים (דף ק"ד ע"א) ובכמה דוכתי דקדשים חשיבי דצר שאינו שלו אפילו לגבי צעלים דגם הצעלים אין יכולים לחסרם צמוקלה ונעצד כ"י מטעמא דאין חדם אוסר דשח"ש מלצד צקק"ל וחליצה דריה"ג דאמר ממון צעלים הן ע"ש. והנה מצוה צר"ן נדרים (דף ל"ז ע"א) דלא היה ראוי לכהן צחמת לפסול הקרבן ע"י פיגולו מטעמא דאין חדם אוסר דשח"ש ומה שפוסל היינו משום שעושה מעשה ההקרבה וע"י מעשה חדם אוסר דשח"ש עש"ה. ולפי"ז הצעלים שאינם מקריבים ואין עושים מעשה שפיר אין להם לפגל כגל כיון דה"ל של צבה וא"א אוסר דשח"ש וא"כ הא דס"ל לרצ"י דצעלים מפגליו ע"כ לומר דצקק"ל קאמר וס"ל כריה"ג דממון צעלים הן. ולפי"ז צמנחת סוטה דה"ל קדשי קדשים גם לרצ"י אין הסוטה יכולה לפגל ולק"מ:

צ) עי"ל עפ"י הנ"ל דהא קשה מדוע הצעלים מפגליו הא אין חדם אוסר דשח"ש ובשלמא כהן מני חסר דעושה מעשה משח"כ הצעלים דאינם עושים מעשה מדוע וכלו לחסור ו"ל דהא דצעלים מפגליו היינו דוקא צשחיתה דשחיתה צז כשירה וחוצת שחיתה בכל הקרבנות על הצעלים ואפילו כששוחט הכהן כ"י גם כן רק שלוח הצעלים כמצוה צקידושין (דף מ"א ע"ב) ובפסחים (דף ז' ע"ב) ולכן כיון דשח"כ מתייחסת המעשה לצעלים וחשוב ששחטו הצעלים עצמן ושפיר מני חסרי דע"י מעשה חדם אוסר דשח"ש ולפי"ז צמנחת דגם הקמילה פסולה צז ואין הכהן שלוח הצעלים צשום עצודה שצה דמי איכא מידי דאין לא מלין למיעצד כ"י לכן שפיר לא שייך כלל הא דצעלים מפגליו צשום עצודה שצה ולק"מ [ועיינתי צרש"י צזכחים שם וראיתי שפירש כך דצעלים מפגליו על הקבלה עש"ה ועכ"פ לולי דברי רש"י ז"ל יש לומר כמ"ש]:

ודע דעפ"י דבריו חלה יש להצין דברי המדרש צבה ויקרא פכ"ב עה"כ איש איש מצית ישראל אשר ישחט וגו' וז"ל חני ר' ישמעאל לפי

